



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 729/2024
22.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца Јавни извршитељи Цветковић – Илић О.Д. Зајечар, чији је пуномоћник Предраг Ђуровић, адвокат у ..., против туженог „ProCredit Bank“ А.Д. Београд, чији је пуномоћник Горан Гајић, адвокат у ..., ради исплате, вредност предмета спора 183.723,48 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1135/24 од 28.02.2024. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1135/24 од 28.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1135/24 од 28.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 386/23 од 29.11.2023. године, ставом првим изреке, укинута је решење о извршењу Трећег основног суда у Београду ИИв 1662/21 од 26.11.2021. године у обавезујућем делу у целости. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 183.723,48 динара са законском затезном каматом од 22.07.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му исплати законску затезну камату за период од 20.03.2020. године до 21.07.2021. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.344,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1135/24 од 28.04.2024. године, усвојена је жалба туженог и преиначена првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 183.723,48 динара са затезном каматом од 22.07.2021. године. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 78.750,00 динара и трошкове другостепеног поступка у износу од 65.548,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе и разматрања правног питања.

Тужени је поднео одговор на ревизију, а трошкове је тражио на име судске таксе и на име састава одговора на ревизију од стране пуномоћника адвоката.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за исплату новчаног износа који тужилац потражује на име накнаде за успешно спровођење извршног поступка у предмету у коме је поступао као јавни извршитељ, по предлогу за извршење извршног повериоца – овде туженог. Другостепени суд је образложио да, у складу са одредбама чл. 11. и 12. Јавноизвршитељске тарифе, јавни извршитељ има право на награду за успешно спровођење извршења само уколико је потраживање намирено у извршном поступку. Како је у конкретном случају утврђено да је треће лице испунило обавезу извршном повериоцу, другостепени суд је закључио да тужилац нема право на накнаду за успешно спровођење извршења.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Указивање на погрешну примену материјалног права у погледу примене Јавноизвршитељске тарифе, само по себи, не представља разлог за изузетну дозвољеност ревизије, имајући у виду садржину одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. У ревизији се не указује, конкретно, која то правна питања у интересу равноправности грађана или од општег интереса треба размотрити, нити се указује на различиту судску праксу, иако се ревидент позива на ове разлоге за изузетну дозвољеност ревизије.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 18.11.2021. године. Вредност предмета спора износи 183.723,48 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена. Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда преиначена одлуком другостепеног суда, имајући у виду да у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, а због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку на коју се ревидент позива.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Врховни суд је, у ставу трећем изреке, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију не спадају у потребне трошкова за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић